

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **T. D. P.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě ze dne 1. 7. 2025 na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen rozhodnout o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 18. 3. 2025 a zaevidované pod č. j. OAM-18178/ZM-2025 do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 210 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ondřeje Fialy.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 1. 7. 2025 u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o jeho žádosti o vydání

zaměstnanecké karty (dále jen „žádost“) podané 18. 3. 2025 podle § 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“). V žalobě uvedl, že žalovaný o žádosti nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) vydala na základě žádosti žalobce ze dne 28. 5. 2025 opatření proti nečinnosti (dále jen „opatření“), jímž žalovanému přikázala, aby o žádosti vydal rozhodnutí do 60 dnů od doručení podkladů od České zemědělské univerzity v Praze (dále jen „ČZU“). Žalobce se lhůtou stanovenou Komisí v opatření nesouhlasí. Považuje ji jednak za neurčitě stanovenou, protože není zřejmé, od jakého dne začíná plynout, a zároveň za nepřiměřeně dlouhou, a to jak ve vztahu k celkové délce řízení, tak ve vztahu k základní zákonné lhůtě pro vydání rozhodnutí v délce 60 dnů od podání žádosti, kterou již žalovaný překročil. Stanovení takto výjimečně dlouhé lhůty v opatření nebylo Komisí věcně odůvodněno a Komise navíc o žádosti o vydání opatření proti nečinnosti rozhodovala 27 dnů. Tuto argumentaci žalobce doplnil citacemi z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2022, č. j. 1 Azs 171/2022-54 a z nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021 sp. zn. IV. ÚS 3523/20. Má za to, že Komisí vydané opatření nepředstavuje účinnou ochranu proti indolenci správního orgánu uvnitř systému veřejné správy, a proto je nucen hledat ochranu u správního soudu. Navrhl, aby soud žalovanému rozsudkem uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti v soudem stanovené lhůtě a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

2. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby s tím, že v daném případě nečinný nebyl, neboť prováděl a provádí nezbytné úkony za účelem vyřízení žádosti a prověření skutečného stavu věci, k čemuž odkázal na správní spis. Poukázal na to, že dne 9. 7. 2025 vyhotovil předvolání žalobce k výsledku, které bylo téhož dne doručeno zástupci žalobce. Ohledně lhůty stanovené Komisí v opatření žalovaný konstatoval, že určení lhůty a stanovení rozhodné skutečnosti, od které se bude lhůta počítat, je plně v gesci Komise, která dodržela zákonnou lhůtu k vyřízení žalobcova podnětu k vydání opatření proti nečinnosti správního orgánu. Žalovaný dodal, že k provedení výsledku žalobce přikročil z toho důvodu, že i po obdržení informací ze ČZU v Praze existují pochybnosti o studijních záměrech žalobce na území ČR, neboť dlouhodobý pobyt mu byl za účelem studium udělen s platností od 14. 10. 2024 do 30. 9. 2025, přičemž už dne 18. 3. 2025 žalobce podal žádost o udělení zaměstnanecké karty. O prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia žalobce dosud nepožádal.
3. V replice žalobce setrval na svém přesvědčení o důvodnosti žaloby. Domnívá se, že vyjádření žalovaného nepřináší žádnou relevantní argumentaci; žalovaný pouze uvedl, že ve věci není a nebyl nečinný. Žalobce má však za nepochybné, že žalovaný překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí a je ve věci nečinný. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba nečinnost správního orgánu vnímat jako objektivní stav, který v tomto případě nastal již marným uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí. Nečinnost žalovaného již autoritativně shledala a závazně určila Komise v opatření.
4. Tvzení žalovaného o provádění úkonů je podle žalobce v rozporu se skutečným průběhem správního řízení a žalovaný ani neuvádí konkrétní výčet úkonů, které měl provádět. Stejně tak neuvedl důvody, pro které překročil lhůtu pro vydání rozhodnutí. Předvolání žalobce k výsledku učinil žalovaný až poté, co již marně uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Provádění těchto úkonů nemá za následek stavění lhůty pro vydání rozhodnutí, neboť lhůta, která již uplynula, nemůže být s ohledem na judikaturu správních soudů stavěna. Od odeslání předvolání k výsledku do jeho provedení navíc uplynou další téměř 2

měsíce, což je v podstatě další zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalovaný by měl svou činnost organizovat tak, aby byl v zásadě schopen ve věci rozhodnout v rámci zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí a v tomto duchu by měl činit jednotlivé úkony, provádět dokazování včas a neodkládat konání ve věci nezbytných úkonů až poté, co marně uplyne lhůta pro vydání rozhodnutí. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2023, č. j. 10 A 81/2023-32.

5. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
6. Podle § 169t odst. 6 písm. d) ZPC o žádosti ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.
7. Podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu nadřízený správní orgán může přikázat nečinnému správnímu orgánu, aby ve stanovené lhůtě učinil potřebná opatření ke zjednání nápravy nebo vydal rozhodnutí.
8. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
9. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 18. 3. 2025 žádost o vydání zaměstnanecké karty spolu s přílohami této žádosti (kopie cestovního dokladu, doklad o zajištění ubytování, pracovní smlouva ze dne 26. 2. 2025). Žalovaný dne 9. 5. 2025 požádal ČZU o sdělení informací týkajících se studia žalobce, za jehož účelem mu byl dne 24. 9. 2024 povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky do 30. 9. 2025. Dne 14. 5. 2025 obdržel žalovaný sdělení ČZU ohledně žalobcova studia. Opatřením ze dne 24. 6. 2025, č. j. MV-89422-3/SO-2025 Komise podle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu přikázala žalovanému, aby ve věci řízení o žádosti žalobce vydal rozhodnutí do 60 dnů od doručení podkladů od ČZU. Komise opatření odůvodnila tím, že o žádosti mělo být rozhodnuto ve lhůtě stanovené v § 169t odst. 6 písm. d) ZPC, podle něž se rozhodnutí vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Žalovaný dne 8. 7. 2025 vydal předvolání, podle kterého se měl žalobce dostavit dne 29. 8. 2025 k výsledku na pracoviště žalovaného v Karlových Varech z důvodu zjištění, zda jsou splněny podmínky pro vydání zaměstnanecké karty.
11. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Smyslem žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je odstranění stavu, kdy správní orgán zůstává nečinný, ačkoli je vzhledem k uplynutí zákonných lhůt povinen vydat rozhodnutí ve věci samé (nebo osvědčení). Podstatným je tedy to, zda ke dni rozhodování soudu o žalobě trvá namítaná nečinnost správního orgánu, či naopak zda správní orgán povinnost vydat meritorní rozhodnutí (osvědčení) k tomuto okamžiku splnil.
13. V projednávané věci soud zjistil, že žalovaný o žádosti žalobce ze dne 18. 3. 2025 o vydání zaměstnanecké karty dosud nerozhodl, přestože již dávno uplynula zákonem stanovená

lhůta zakotvená v § 169t odst. 6 písm. d) ZPC, ve které tak měl učinit. Tato zákonná lhůta v trvání 60 dnů počala běžet podáním žádosti (18. 3. 2025) a její poslední den připadl na 19. 5. 2025 [s ohledem na § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu].

14. Dodatečnou lhůtu pro rozhodnutí o žádosti v délce 60 dnů stanovenou v opatření Komise soud ve shodě s názorem žalobce považuje za nepřiměřeně dlouhou, a to s ohledem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 10. 2022 č. j. 1 Azs 171/2022 – 54, podle nichž lze akceptovat, že nadřízený orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. O takový výjimečný případ se ale v projednávané věci nejedná. Soud z jemu předloženého správního spisu nezjistil, že by žalovaný žádal od ČZU jiné doklady než ty, které mu byly doručeny dne 14. 5. 2025. Proto je za počátek běhu dodatečné lhůty uložené opatřením Komise nutno považovat den 14. 5. 2025 a za její poslední den 14. 7. 2025 [rovněž s ohledem na § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu], takže i tato lhůta již marně uplynula.
15. Případné další úkony, které žalovaný následně v řízení učinil, nemění nic na tom, že o žalobcově žádosti nebylo rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě a ani v dodatečné lhůtě uložené opatřením Komise. Nelze tudíž pochybovat o tom, že žalovaný je v řízení o žádosti v rozporu se zákonem nečinný.
16. Soud tedy shledal žalobu důvodnou, a proto prvním výrokem rozsudku žalovanému podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce, a to v relativně krátké lhůtě 15 dnů. Tuto lhůtu soud považuje za přiměřenou okolnostem případu, zejména pak tomu, že od podání žádosti žalobce, o níž mělo být žalovaným rozhodnuto do dvou měsíců, uplynulo již více než deset měsíců, přičemž žalovaný nerespektoval ani dodatečnou (a nadto nepřiměřeně dlouhou) dodatečnou lhůtu pro rozhodnutí stanovenou opatřením Komise.
17. Ve druhém výroku rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů částku 4 620 Kč a dále třemi paušálními částkami ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Celkem tak náhrada nákladů řízení vzniklých žalobci činí částku 17 210 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. ledna 2026

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu